

ปีแห่งความเชื่อ: พันธกิจของนักบวชเพื่อการประกาศข่าวดีครั้งใหม่
บรรยายโดย อาจารย์ชัยณรงค์ มณฑิยวิเชียรฉาย

ขอกราบสวัสดิ์ ท่านมหาธิการิณี อธิการิณี และอธิการ เจ้าคณะในประเทศไทย

ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้รับเชิญให้มาบรรยายในวันนี้ ในหัวข้อ “ปีแห่งความเชื่อ: พันธกิจของนักบวชเพื่อการประกาศข่าวดีครั้งใหม่” สำหรับภาษาไทยนั้น ใช้คำต่าง ๆ กัน สำหรับคำว่า “New Evangelization” คุณพ่อทศไนย ซึ่งเป็นผู้บัญญัติศัพท์ ท่านใช้คำว่า “การประกาศข่าวดีแบบใหม่” ซึ่งผมใช้เรื่อยมา ตอนหลังได้ยินคำอื่นมากขึ้น “การประกาศข่าวดีครั้งใหม่ / ขึ้นใหม่ / กันใหม่” แต่วลั่วนมาจากคำภาษาอังกฤษว่า “New Evangelization” คำเดียวกัน เรื่องที่ผมจะมาแบ่งปันในวันนี้ เชื่อว่าไม่ใช่ของใหม่ เชื่อว่า ทุกท่านคงจะได้ยิน ได้ฟังกันมาบ้างแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความเชื่อ เรื่องของพันธกิจของนักบวช การประกาศข่าวดีครั้งใหม่ เพียงแต่ว่า ผมจะเอามาร้อยเรียงใหม่ เอามาผูกใหม่ เพื่อจะได้ตอบโจทย์ของหัวข้อบรรยายคือ “ปีแห่งความเชื่อ: พันธกิจของนักบวชเพื่อการประกาศข่าวดีครั้งใหม่” ข้อมูลต่าง ๆ ที่ผมจะนำมาวันนี้ เป็นข้อมูลจากสายข่าวของวาติกันเป็นหลัก และจะมีการวิเคราะห์เป็นช่วง ๆ ไป

ในการบรรยายวันนี้ จะใช้เวลาส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่องของความเชื่อและปีแห่งความเชื่อ เพื่อจะได้เอาเฉพาะส่วนที่จะนำไปสู่พันธกิจของนักบวช เพื่อที่จะประกาศข่าวดีกันใหม่หรือว่าแบบใหม่

ทุกครั้งที่เราพูดถึงปีแห่งความเชื่อ ผมคิดว่าเราจะต้องคิดถึงผู้ที่ประกาศให้มีปีแห่งความเชื่อ ซึ่งเริ่มตั้งแต่เดือนตุลาคม ปีที่แล้ว และจะจบลงในอีก 3-4 เดือนข้างหน้า (พฤศจิกายน ปี 2013 ในวันพระเยซูเจ้ากษัตริย์แห่งสากลจักรวาล) นั่นคือ สมเด็จพระสันตะปาปา กิโด ดิคาญ เบเนดิกต์ที่ 16 เรามาเริ่มทำความเข้าใจกับที่มาที่ไปของปีแห่งความเชื่อสักนิด เริ่มตั้งแต่เดือนเมษายน 2005 ที่เมื่อพระคาร์ดินัลรติซิงเกอร์ ได้รับเลือกเป็นสมเด็จพระสันตะปาปา องค์ที่ 265 ชื่อว่า สมเด็จพระสันตะปาปา เบเนดิกต์ที่ 16 พอปีรุ่งขึ้น ปี 2006 สมเด็จพระสันตะปาปา ออกสมณสาสน์ฉบับแรกในสมณสมัยของพระองค์ ให้ชื่อว่า Deus Caritas Est หรือ God is Love ภาษาไทยใช้คำว่า พระเจ้าคือความรัก แสดงว่าเรื่องนี้อยู่ในใจของพระองค์ท่านมานานและไม่ใช้เวลามากในการเขียนออกมา อธิบายออกมา เพราะว่า สมณสาสน์ของพระสันตะปาปา เป็น Message ที่ออกมาจากพระองค์ท่านโดยตรง และถือว่ามีค่าสำคัญอยู่ในระดับสูง ปีรุ่งขึ้น 2007 ออกอีกฉบับหนึ่ง Spe Salvi รอดพ้นด้วยความหวัง ตอนนั้นสายข่าววาติกัน วิเคราะห์วิจารณ์กันเลย คอยดูซิปีต่อไปจะต้องเป็นเรื่องความเชื่อ เพราะความรักแล้ว ความหวังแล้ว จะต้องเป็นความเชื่อ คือ 3 เสาหลัก ปรากฏว่า ปีรุ่งขึ้น 2008 ผ่านไป ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เราก็คุยกันต่อ “สงสัยภารกิจเยอะ ไม่เหมือนกับปีแรก ๆ ที่ยังไม่ค่อยมีอะไร สงสัยจะต้องใช้เวลา คงปีรุ่งขึ้นกระมัง 2009” ปรากฏว่า 2009 ผ่านไปก็ยังไม่เจียบ ไม่มีอะไรออกมาเลย ทุกคนสงสัย เป็น

เพราะอะไร เพราะว่าในบรรดาสมเด็จพระสันตะปาปา ในยุคสมัยของเรา สมเด็จพระสันตะปาปา เบเนดิกต์ที่ 16 เล่นเรื่อง ความเชื่อ มากที่สุด ยกตัวอย่างเช่น ปีรุ่งขึ้นในสมณสมัยของพระองค์ 11 ธันวาคม 2006 มีการเข้าเฝ้าของกลุ่มที่เราเรียกว่า Catholic Education ทั่วโลก ซึ่งไปประชุมกันที่วาติกัน แล้วพอถึงวันสุดท้าย (ซึ่งปกติในการประชุมระดับโลกจะได้เข้าเฝ้า) ในวันเข้าเฝ้าวันนั้น พระสันตะปาปาพูดเรื่องความเชื่ออย่างเดียว และในการพูดของพระองค์นั้น หลายครั้งพระองค์ยกหน้าขึ้นและไม่อ่านตามสคริป แล้วก็พูด แล้วก็เล่า ความในใจออกมา ผมจะนำเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบรรยายในวันนี้

พระองค์มีพระดำรัสในวันนั้นออกมาว่า “สังเกตหรือเปล่าว่าพระเยซูเจ้านั้น เวลาที่พระองค์รักษาคนป่วย มีโช่อกักปกิริยา อาการที่พระองค์ทำนะ อาจมีการเอานิ้วแตะหู แตะตา แตะอะไร ตรงนั้นไม่สำคัญ ความสำคัญอยู่ที่ว่า คนที่มาขอให้พระองค์รักษา มีความเชื่อ ตรงนี้ไม่ได้ได้อยู่ตรงที่เขาเรียกว่า Physical Touch คือ เอาส่วนของร่างกายไปแตะโน้นแตะนี้ แล้วพระองค์ก็เล่าเป็นตัวอย่าง จำได้หรือเปล่า บารีม็อสซึ่งอยู่ที่ประตูเมืองเยริโคเขาเป็นคนตาบอด ตาบอดก็คือตาบอดทำอะไรไม่ได้ ขอทานลูกเดียว แต่ความที่เป็นคนตาบอดนั้น ประสานสัมผัสด้านการได้ยินจะดีกว่าคนอื่น และแล้ววันหนึ่งเขาได้ยินเสียงเหมือนคนเดินมาพลุกพล่าน ผิดปกติก็ถามและพอรู้ว่า พระเยซูกำลังเสด็จผ่านมา เขาก็ตะโกนว่า ข้าแต่พระเยซู โอโรสของดาวิด โปรดเมตตาข้าฯ ด้วย เมื่อเริ่มเขาตะโกนเสียงดังจึงมีคนดูเขาให้เงียบ เขายังตะโกนดังกว่าเดิม เพราะสำหรับบารีม็อส นี่อาจจะเป็นโอกาสเดียวและโอกาสสุดท้าย ถ้าพระองค์ช่วยเขาก็จะได้เห็น แต่ว่าถ้าหลุดจากตรงนี้ไปไม่รู้เมื่อไหร่จะได้พบพระองค์ เนื่องจากเขาเสียงดัง พระเยซูเจ้าถาม เกิดอะไรขึ้น คนก็บอกว่า เจ้าคนตาบอดร้องเรียกหาพระองค์ พระองค์ก็บอกนั้นเรียกเขามา คนจึงไปบอกว่า พระอาจารย์เรียกเจ้าแล้ว ตรงนี้มาร์โกบันทึกสวยงามเหลือเกิน บอกว่า เขาสลัดเสื้อคลุมทิ้ง แล้วไปหาพระองค์ สำหรับคนที่ไปแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์จะรู้เลยว่า เยริโคซึ่งเป็นเมืองอยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้น กลางวันก็อาจจะร้อนแบบเมืองไทย แต่กลางคืนนั้นหนาวเย็นเหลือเกิน และดังนั้น เสื้อคลุมคือสมบัติที่มีค่าที่สุดสำหรับเขา เขาสลัดมันทิ้ง แล้วไปหาพระองค์ แล้วเกิดอะไรขึ้น พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า ไปเกิดความเชื่อของท่านได้ช่วยท่านให้รอดพ้นแล้ว ทันใดนั้นเขาก็กลับแลเห็นและเดินทางติดตามพระองค์ไป

อีกตัวอย่างหนึ่ง หญิงซึ่งเลือดตกมา 12 ปี ความที่เขาเป็นสตรี และในวัฒนธรรมของยิว เขาไม่สามารถออกหน้าได้ ไม่ว่าจะไปในงานไหน หรือว่าในพิธีกรรมใดๆ อย่างมากก็อยู่รอบนอก และทำอะไรเล่าถึงจะเข้าไปใกล้พระองค์ และหญิงคนนี้มี ความเชื่อว่า แค่ว่าชายพระภุชเาเธอก็จะหายจากโรคได้ ก็คงจะพยายามมุด ๆ เข้าไป และไม่ต้องการรบกวนพระองค์เลย เพียงแค่ขอแตะชายพระภุชเา แล้วเธอก็ทำได้ พระเยซูเจ้ารู้ว่ามีคนมาแตะแล้วพระองค์ก็หันมาเห็นตรัสว่า ลูกเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าช่วยให้เจ้ารอดแล้ว สังเกตหรือเปล่า นี่คือนี่ที่พระสันตะปาปา เบเนดิกต์บอก

ตัวอย่างอีกตัวอย่างหนึ่ง คนตาบอดสองคนซึ่งตามพระเยซูเจ้าจนพระองค์ถึงบ้าน และพอถึงบ้านก็คงไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดไปแล้ว เขามหาหาพระองค์ พระองค์ถามว่าต้องการ

อะไร โปรดช่วยให้ข้าเห็นด้วย คนตาบอดเข้ามาเฝ้า พระเยซูเจ้าตรัสถามว่า ท่านเชื่อว่าเราทำเช่นนั้นได้หรือ เขาทั้งสองตอบว่า เชื่อพระเจ้าข้า พระองค์จึงทรงสัมผัสตาเขา ตรัสว่า จงเป็นไปตามที่ท่านเชื่อเถิด และประโยคต่อไปนี้ของพระสันตะปาปา เป็นประโยคที่ผมชอบมาก จึงเอามาแบ่งปัน เราก็คือเหมือนกัน เราสามารถที่จะรับใช้พระเจ้าอย่างสิ้นสุดจิตใจของเราได้ ถ้าเรามีความเชื่ออย่างอุดม คำถามที่น่าจะไตร่ตรองก็คือว่า แล้วแต่ความเชื่ออย่างอุดมเป็นอย่างไร แบบไหน และแคไหน และถ้าพูดกลับอีก เอาประโยคนี้ของพระสันตะปาปาพูดกลับ หมายถึงว่า ถ้าเราตอนนี้ ยังไม่ได้รับใช้พระเจ้าอย่างสิ้นสุดจิตใจของเรา ก็แสดงว่าความเชื่ออย่างอุดมของเรายังไม่มีใช่หรือเปล่า อันนั้นเป็นคำถามแคเพื่อไตร่ตรอง แล้วสมเด็จพระสันตะปาปาตรัสต่อ ความเชื่อคือหัวใจของทุกสิ่งทุกอย่าง ตรัสอีกครั้งประโยคนี้แต่เป็นภาษาละติน "Fides tua te salvum fecit" จะเห็นว่านี่เป็นแค่ตัวอย่างหนึ่ง ซึ่งสายข่าววาติกัน บอกว่าเป็นพระสันตะปาปาที่เล่นเรื่องความเชื่อมากที่สุดในบรรดาพระสันตะปาปาของยุคเรา แล้วทำไมไม่มีสมณสาสน์เกี่ยวกับเรื่องของความเชื่อออกมาซะที เกิดอะไรขึ้น

ปี 2110 ผ่านไปแล้ว 3 เดือนแรก ผ่านไปแล้ว 6 เดือน ผ่านไปแล้ว 9 เดือน เหลืออีก 3-4 เดือน จะสิ้นปี ได้มีการประกาศว่า สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ลงพระนามตั้งสมณสภาใหม่ เป็นกระทรวงใหม่ ชื่อว่า "สมณสภาเพื่อการส่งเสริมการประกาศข่าวดีแบบใหม่" ตอนนั้นยังไม่ค่อยเข้าใจว่าจะเกี่ยวกับความเชื่ออย่างไร แต่รู้ว่าการตั้งกระทรวงใหม่ ไม่ใช่เรื่องเฉพาะกิจแต่เป็นเรื่องซึ่งจะต้องดำเนินไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะปิดกระทรวงนั้น เริ่มมาเข้าใจในปีรุ่งขึ้นคือ 2011 ตอนต้นปี เมื่อพระองค์ประกาศเรียกประชุมสมัชชาพระสังฆราช คือ Synod Of Bishops สมัยสามัญครั้งที่ 13 แล้วหัวข้อที่ออกมาทำให้ทุกคนเข้าใจ คือ New Evangelization for the Transmission of the Christian Faith การประกาศข่าวดีแบบใหม่ เพื่อการถ่ายทอดความเชื่อคริสตชน พระองค์กำลังโยงความเชื่อกับการประกาศข่าวดี ซึ่งเป็นพันธกิจที่พระเยซูเจ้าบอก ต้องเอาสองตัวนี้มาเชื่อมโยงกัน เพราะมิฉะนั้นถ้าไม่เชื่อมโยงกัน การประกาศข่าวดีจะเป็นแค่การทำตามหน้าที่ตามภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้ทำ แต่ถ้าทำบนพื้นฐานของความเชื่อจะเป็นอีกเรื่องหนึ่งพระองค์กำลังเอาสองตัวนี้มาเกี่ยวข้อง แล้วสมณกระทรวงใหม่ จะต้องเล่นเรื่องนี้ ติดตามเรื่องนี้ พยายามปรับแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่จะมีขึ้น เท่านั้นไม่พอ พระองค์ยังประกาศปีแห่งความเชื่อ สังเกตเลยว่าพระองค์คงใช้เวลาในการคิดเลยว่า ถ้าออกสมณสาสน์อีกฉบับเกี่ยวกับเรื่องความเชื่อ ก็จะมีคนเอามาอ่านและเอามาศึกษา เสร็จแล้วก็เอาขึ้นหิ้งเก็บเอาไว้แล้วจบ เหมือนกับ Deus Caritas Est เหมือนกับ Spe Salvi ถ้าออกมาอีกฉบับเกี่ยวกับเรื่องความเชื่อ ก็อีกเหมือนเดิม และดังนั้น ทำอย่างนั้นคงไม่ใช่ และดังนั้นจึงใช้ความคิดมากเลยว่า คึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ดังนั้นแทนที่พระองค์จะคิดคนเดียว ให้ทั้งโลกทั้งพระศาสนจักรสากลมาช่วยกัน และดังนั้นทุกสภาพระสังฆราชจึงส่งผู้แทนของสภาพระสังฆราชจากทุกประเทศไปที่วาติกัน แล้วก็ประชุมเป็นเวลา 3 อาทิตย์ใน Synod Of Bishops ในเรื่องของความเชื่อและการประกาศข่าวดีแบบใหม่

ในการประชุมครั้งนี้ ในที่ประชุมได้กำหนดออกมาถึงกลุ่มเป้าหมายหลัก นั้นหมายถึงอะไร การประกาศข่าวดีที่เราเคยได้ยิน หรือได้ทำกันมาแล้ว บ่อยครั้งเรามีความเข้าใจว่าหมายถึงผู้ที่ไม่ใช่เป็นคริสตชน เรากำลังจะต้องมีธรรมทูต เรากำลังจะต้องมีฝ่ายธรรมทูต แล้วเราก็ไปหาคนเหล่านี้ เราก็เผยแผ่ธรรม แต่ในที่ประชุมครั้งนี้บอกไม่ใช่ New Evangelization หมายถึง 3 กลุ่มเป้าหมายหลัก กลุ่มที่ 1 คริสตชนที่ได้รับศีลล้างบาปแล้วและยังปฏิบัติศาสนกิจ หมายถึง สังฆราช พระสงฆ์ นักบวชชายหญิงทั้งหลาย และคริสตชนทุกคนที่ยังไปวัดอยู่ และ New Evangelization ก็รวมถึงพวกเราด้วย New Evangelization ยังหมายถึงกลุ่มที่ 2 คือ คริสตชนที่ห่างวัด เขาเริ่มที่จะไม่สนใจมาวัด มาพบพระสงฆ์ ไม่สนใจเรื่องศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ จะมาบางวันคริสต์มาสปีละหน และกลุ่มที่ 3 ได้แก่ คนต่างศาสนา ผู้ที่ยังไม่ได้รับศีลล้างบาป

ในที่ประชุม Synod Of Bishops ยังแสดงความเห็นออกมาว่า เดียวนี้ทั้ง 3 กลุ่มอยู่ด้วยกันหมด ไม่มีอีกแล้วที่จะบอกว่านี่คือหมู่บ้านคาทอลิก จะมีแต่กลุ่ม 2 และ 3 อยู่ด้วยและในที่ซึ่งไม่มีคาทอลิกอยู่ด้วย เดียวนี้ความเปลี่ยนแปลงของโลกจะมีกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 อยู่ในนั้นด้วย ฉะนั้นเวลาที่คิดเรื่องนี้ ยกตัวอย่างเช่น โรงเรียนของเรา โรงเรียนของเรามี 3 กลุ่มเสมอ และตั้งนั้นเวลาที่ประกาศข่าวดี จึงไม่แยกออกเป็นกลุ่ม 3 และกลุ่ม 2 หรือ 1 แต่เราจะคิดถึง 3 กลุ่มเสมอในเวลาเดียวกัน และที่สำคัญพระศาสนจักรมีความรู้สึกไว้ว่า เพื่อที่จะทำงานถึงกลุ่ม 2 มาและแพร่ธรรมไปยังกลุ่ม 3 คนที่ทำงานคือคนที่อยู่ในกลุ่ม 1 ไม่ว่าจะเป็พระสงฆ์ นักบวช หรือฆราวาสเขาอยู่ในกลุ่ม 1 ดังนั้น เราจึงต้องเสริมสร้างความเชื่อให้กับกลุ่ม 1 ให้นำหนัก ๆ

ด้วยความเชื่อที่ให้กับกลุ่ม 1 เขาจะถ่ายทอดไปต่อไปยังกลุ่ม 2 และกลุ่ม 3 ได้ นี่คือการโยงเรื่องของความเชื่อกับเรื่องการถ่ายทอดข่าวดีออกไป และตั้งนั้น เนื่องจากเป็นเรื่องใหญ่ พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ที่เห็นว่าเรื่องความเชื่อเป็นเรื่องสำคัญ จึงได้มีอีกถ้อยแถลงหนึ่งออกมา คริสตชนกลุ่มหนึ่งซึ่งเราหวังเหลือเกินที่จะให้ไปช่วยกลุ่ม 2 และกลุ่ม 3 กำลังถูกผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงมากมายในโลก ในเวลาเดียวกันที่ประชุมยังมองว่ากลุ่ม 2 ที่หันหลังให้วัด จริง ๆ แล้วลึก ๆ หลายคนพอมีความเชื่ออยู่บ้าง ไม่ใช่ว่าไม่เชื่อในพระเจ้าเลย ถึงแม้ว่าจะน้อยเต็มที และที่ประชุมยังคิดว่าส่วนใหญ่ไม่ใช่ความผิดของเขา ยกตัวอย่าง เช่นการสอนคำสอนสมัยก่อนกับการสอนคำสอนสมัยนี้ต่างกันมาก และตั้งนั้นเมื่อการสอนคำสอนไม่ได้ช่วยให้เขาหยั่งรากลึกลงไป เขาก็ลอยห่างออกไปจากวัด ที่ประชุมมองว่าไม่ใช่ความผิดของเขา และบางทีคนห่างวัดก็ด้วยว่าไม่ถูกกับพ่อเจ้าวัด ไม่ถูกกับพระสงฆ์ ล้วนเป็นเหตุผลส่วนตัวโดยส่วนใหญ่ ซึ่งไม่ใช่ความผิดของเขาหมดเสียทีเดียว และเรา เราในที่นี้คือกลุ่ม 1 และเราในที่นี้ก็คือในที่ประชุมนี้ด้วย และคณะของเรา เราต้องช่วยกันให้เขาทั้ง 3 กลุ่ม ได้ค้นพบขุมทรัพย์อันมั่งคั่งแห่งความรักของพระเจ้า 2 กับ 3 ช่วยตัวเองไม่ได้เลย ต้องอาศัยกลุ่ม 1 และกลุ่ม 1 ในที่นี้เพียงแต่เราในที่นี้ ก็ไม่กี่คน และตั้งนี้สมาชิกในคณะสามารถช่วยได้ดี และฆราวาสอีกจำนวนมากถ้าสามารถช่วยกันให้เขามีความเชื่อจนลึกซึ่งจะสามารถช่วยให้อีกสองกลุ่มได้ค้นพบขุมทรัพย์ความมั่งคั่งแห่งความรักของพระเจ้าได้

เนื่องจากพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 มองว่าศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ดังนั้นจึงมีแนวคิดออกมาว่า งานประกาศข่าวดีแบบใหม่หรือการถ่ายทอดความเชื่อคริสตชนนี้จะต้องไม่เป็นงานของคนใดคนหนึ่งหรือเพียงบางคน สังคมชนชาติต่างๆ มีฝ่ายธรรมทูต ในขณะของเรา อาจจะมีใครบางคนดูแลงานพวกนี้อยู่ ต่อไปนี้ในเชิงของ New Evangelization พระศาสนจักรสากลจะไม่มองว่าเป็นงานของบางคนเท่านั้น แต่จะต้องเป็นงานของทุกคนทั่วทั้งพระศาสนจักร ไม่มีส่วนใดในพระศาสนจักรแม้แต่คนเดียวที่ได้รับการยกเว้นจากงานนี้ เหมือนกับพม่าเวลาที่มาตีกรุงศรีอยุธยา ทุกคนที่อยู่นอกกำแพงเมืองเข้ามาอยู่ข้างในช่วยกันหมด แม้กระทั่งผู้หญิงก็มาช่วยในการทำอาหาร คั่วกรวด คั่วทราย ต้มน้ำ เพื่อจะส่งขึ้นไปบนกำแพงหลงไปที่เข้าศึกศัตรูที่กำลังปืน ทุกคนช่วยกัน และครั้งนี้พระศาสนจักรกำลังมองว่าเป็นศึกที่ใหญ่ ทำไม่ถึงมาให้ ความสำคัญกับเรื่องนี้ ทำไมเราถึงพูดว่าศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ในที่ประชุม Synod Of Bishops มองออกมาเหมือนกันหมดว่า ขณะนี้โลกที่เราอาศัยอยู่เห็นถึงความเจริญก้าวหน้ามากก็จริง แต่ในความเจริญความก้าวหน้านั้นมีหลายภาคส่วนที่มีการเปลี่ยนแปลงชนิดที่มากกระทบ กลุ่มเป้าหมาย 3 กลุ่มของเรามากมายเหลือเกิน ดังนั้น จึงมีการพูดกันจาก Instrumentum Laboris คือ เอกสารประกอบการประชุมระบุว่า ในหลาย ๆ ภาคส่วนขอมองเฉพาะ 7 ภาคส่วน ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Seven Sectors (7 ภาคส่วน) ที่มีการกระทบในภาคใหญ่ของโลกมากที่สุด

ภาคส่วนที่ 1 เป็นเรื่องของวัฒนธรรมที่ได้รับกระทบ กระทบจากอะไร จาก Secularism ซึ่งบางคนแปลว่า โลกนิยม Secularism ถ้าอยากมีก็มีไป เราไม่สนใจชะงะอย่าง ก็ไม่น่าจะมีปัญหา แต่ว่า Secularism ในแง่ของคนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่ม 1 ซึ่งความเชื่อยังไม่มั่นคง สิ่งก็ตามมาสำหรับเขาก็คือ เขาเริ่มแยกศาสนาออก ศาสนาจะไม่มาเกี่ยวกับความคิด การตัดสินใจ และกับการที่เขาจะมีชีวิตอยู่ฝ่ายโลก นี่คือนี่ซึ่งตามมา Secularism นั้นต้องการให้ทุกคนสนุก ใช้ชีวิตอย่างสุดเหวี่ยงเต็มที่ สนุกสนานกับชีวิตและให้ปรนเปรอชีวิตด้วยการซื้อหา สิ่งที่ยากได้ต้องการ ฝ้ายขายก็ลดราคา ลดแลกแจกแถม ล้วนแล้วแต่เป็นสังคมของ Secularism ทั้งสิ้น เป็นสังคมซึ่งกระตุ้นให้ทุกคนในสังคมนั้นมีความอยาก อยากได้ อยากมี อยากซื้อ อยากทำ มีความอยากในทุกอณูของร่างกาย และผู้ที่กระทบมาก ๆ เป็นพวกเด็กและเยาวชน ซึ่งเวลาที่เห็นคนอื่นมีอะไรก็อยากมี คนอื่นเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือจากที่โทรได้ โหลดเพลงได้ เดี่ยวนี้ต้องถ่ายรูปได้ ต้องเข้า Facebook ได้ ต้อง Chat ได้ ฉันทก็อยากมี อยากได้ นี่คือนี่ลักษณะที่เกิดขึ้นในภาคส่วนที่ 1 สิ่งก็ตามมาก็คือ Relativism ซึ่งเป็นหัวเรื่องที่สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ให้ความสำคัญตั้งแต่เริ่มต้นสมณสมัยของพระองค์ Relativism ก็คือ ยังไงก็ได้ อะไรก็ได้ แบบไหนก็ได้ ได้หมด และทำให้สิ่งที่ตามมาก็คือ เริ่มเห็นผิดเป็นชอบ ยกตัวอย่าง การแต่งงานของคนเพศเดียวกัน เมื่อก่อนนี้ก็ไม่ถึงว่าจะเกิดขึ้นได้ แต่เดี๋ยวนี้ กลายเป็นของธรรมดา หลายประเทศออกกฎหมายเพื่ออนุญาตให้สามารถแต่งงานกันได้สำหรับคนเพศเดียวกัน และยังมีอื่น ๆ อีกเยอะ นี่คือการกระทบในระดับสูงมากของภาคส่วนที่หนึ่งด้านวัฒนธรรม

ในภาคส่วนที่ 2 เป็นเรื่องของ Globalization และ Migration คือโลกาภิวัตน์และการย้ายถิ่น โลกาภิวัตน์นั้นทำให้ไม่มีพรมแดน สามารถที่จะลงทุน สามารถที่จะซื้อขาย เหมือนว่าอยู่ในภูมิภาคเดียวกันอยู่ในประเทศเดียวกัน สิ่งก็ตามมาก็คือมีการจ้างงานมีการลงทุนกันมาก และทำให้ผู้คนจำนวนมากย้ายถิ่นฐานจากชนบทเข้าสู่เมืองใหญ่เพื่อที่จะหางานทำ ไม่น่ามีสิ่งที่เสียหายจากตรงนี้ แต่ก็มีการตั้งข้อสังเกตว่าเมื่อใดก็ตามที่คนย้ายถิ่นฐาน วิถีชีวิตด้านสังคมและวัฒนธรรมเขาจะเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ทั้งการอภิบาลโดยพระศาสนจักร คุณภาพชีวิตของเขา ขนบธรรมเนียมที่เขาเคยมีอยู่ตามหมู่บ้านจะหลุดหายไปหมด ไม่พูดถึงการปฏิบัติศาสนกิจ ไม่รู้ด้วยซ้ำไป คือไม่พูดถึงว่า ฉันไม่ได้ไปวัด ทำไมไม่ได้ไปวัด ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าวัดอยู่ตรงไหน ซึ่งต่างกับเวลาที่อยู่ในชนบทก็อยู่แถว ๆ บ้านพร้อมที่จะเดินไปได้ นี่คือผลกระทบ อันเนื่องมาจากการย้ายถิ่นฐานหรือที่เรียกกันว่า Migration และในการย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองใหญ่ไม่ว่าจะอยู่สบาย การงานที่ได้มา เงินที่ได้มาจะหมดไปกับการอยู่อย่างดี ๆ หู ๆ ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เขามาทำงานเพื่อจะหาเงินส่งไปช่วยที่บ้าน ดังนั้นเขาก็อยู่เท่าที่พอจะอยู่ได้ คุณภาพชีวิตจึงหมดไปกับตรงนี้ และหลายคนก็ไม่ไ้งานอย่างที่ตัวเองอยากได้ อยากที่จะทำ และในบริเวณซึ่งเป็นชุมชนแออัดที่อยู่กันนั้น มีจะอาชญากรรมหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้นเยอะ บางคนจะโดยเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ไม่รู้ ก็ไปยึดอาชีพการให้บริการพิเศษซึ่งก็มีอยู่มากมายในประเทศไทย มีการย้ายถิ่นฐานข้ามประเทศด้วยเหตุผลเศรษฐกิจก็คือ ต้องการเงิน ต้องการรายได้ ต้องการมีเงินทองส่งไปที่บ้าน และบางคนก็เป็นเรื่องของการเมือง พวกนี้เวลาที่ออกมาจากบ้านของเขาจากประเทศของเขา มีทั้งประเภทถูกกฎหมายผิดกฎหมาย แล้วก็ประเภทถูกบ้างผิดบ้าง ตัวเลขในเมืองไทยที่มีการจดทะเบียนคนงานสำหรับคนพวกนี้ สำหรับประเทศไทยเอาแค่ประเทศพม่า กัมพูชา ลาว แค่จดทะเบียนจะอยู่ประมาณ 2 ล้านคน และมีการพูดว่าสัก 3 ล้านกระมังที่ไม่ได้จดทะเบียน เยอะเหลือเกินเยอะมากจนกระทั่งพูดว่า ถ้าพวกนี้เขากลับไปบ้านจะกระทบอุตสาหกรรมหลายอย่างในประเทศไทย ปัญหาก็คือว่าเมื่อพวกนี้เข้ามา และหลายคนก็ไม่ถูกกฎหมายจับเมื่อไรก็ได้เมื่อนั้น และได้เยอะซะด้วย และเมื่อเอาเขาไปกักขัง ปรับก็ยิ่งทำให้ชีวิตของเขาแย่ไปอีก ถ้าไม่จำเป็นไม่มีใครอยากจากบ้าน ด้วยความจำเป็นเขาจาก และพอมาเจอปัญหาอย่างนี้ทับถมเข้ามา ใครเล่าจะเป็นปากเสียงให้เขาได้ พระศาสนจักรเคยบอกว่าเราควรจะต้องเป็น Voice Of The Voiceless ใช่หรือเปล่า ตรงนี้คืออะไร และมันเยอะแยะอย่างนี้เราจะทำอย่างไร นี่คือการกระทบที่หนักมาก ๆ ไม่พูดถึงการอภิบาลถ้ามีคริสตชนที่ย้ายถิ่นอย่างนี้มาด้วยจะหาเขาได้อย่างไร แบบไหน เขาจะอยู่กันอย่างไร เขาจะพบกับพระเจ้า เขาจะมามีสซาได้อย่างไร เมื่อไม่นานมานี้ผมไปวัดนักบุญอันนาที่ทำจิ้น ตอนนั้นพ่ออ้วนยังไม่ได้ย้ายไป พ่ออ้วนบอกว่ามีพวกพม่าเวลาที่จะมามีสซา เขาต้องให้แน่ใจว่าในกระเป๋าของเขามี 500 บาท เพราะจะถูกตำรวจจับทุกครั้ง แล้วก็จะต้องใช้ 500 บาท จ่ายไปเพื่อที่จะมามีสซา และดังนั้นเขาต้องคำนวณเลยว่าเดือนหนึ่งเขาจะมาได้กี่ครั้ง เขามี 500 อยู่ก็ไปเพื่อที่จะมาจ่ายตรงนี้เพื่อที่จะมามีสซาได้ พระศาสนจักรมองว่าการที่เศรษฐกิจล่มสลายครั้งแล้วครั้งเล่า Something is wrong มันมีบางอย่างที่ผิดปกติ มันเป็นเศรษฐกิจที่ละโลบที่มีความโลภใช้หรือเปล่า คิดแต่จะเอากำไร

คิดแต่จะหารายได้ คิดที่จะมีความร่ำรวยความมั่งคั่งอย่างเดียวโดยไม่ได้คิดถึงส่วนอื่นของสังคม ใช้หรือเปล่า กระทบเหลือเกิน

ส่วนที่ 4 เรื่องของการเมืองทั่วโลกไปหมด เป็นการเมืองที่เปลี่ยนไปมากจากโลกในสมัยก่อน เมืองไทยเราก็ใช่ย่อย อันนี้จะผ่านไปอีกอน เรื่องของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นเรื่องที่พูดกันมาก เพราะว่าความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางการแพทย์ ดูเหมือนว่ามนุษย์สามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับชีวิตของเราเองได้ จะเจ็บจะป่วยจะเปลี่ยนอวัยวะ โอโย..ทุกสิ่งทุกอย่างจนดูเหมือนว่าไม่ต้องไปพึ่งพระเจ้าแล้ว สามารถคิดสามารถทำเรื่องพวกนี้หมด

การสื่อสารอันนี้สำคัญที่สุดพูดกันเยอะที่สุด เพราะว่าเรื่องของการสื่อสารมีการเปลี่ยนแปลงเยอะเหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารสมัยใหม่ที่เรียกกันว่า New Media และ Social Network ซึ่งเป็นเครือข่ายสังคม ทำให้วิถีชีวิตของคนเปลี่ยนไปอย่างมากมาทีเดียว มีการพูดกันว่า มีแอปเปิ้ลอยู่ 3 ลูกที่เปลี่ยนโลกอย่างสิ้นเชิง ลูกที่ 1 เป็นลูกที่อาดัมและเอวากิน เอวากินก่อนแล้วเอามาให้อาดัมกินทำให้เขาถูกขับไล่ออกจากสวนสวรรค์ เปลี่ยนชะตากรรมของมนุษยชาติอย่างสิ้นเชิงเลย นั่นคือลูกที่ 1 ลูกที่ 2 คือ ลูกที่ตกใส่ศีรษะของเซอร์ไอแซก นิวตัน ทำให้เขาสามารถสว่างกระจ่างจำถึงทฤษฎี Relativity ซึ่งเป็นต้นเหตุของความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์อีกหลายอย่างตามมา จนถึงปัจจุบัน ส่วนแอปเปิ้ลลูกที่ 3 เป็นแอปเปิ้ลคอมพิวเตอร์ ซึ่งสติ๊ป จ๊อบ ได้เอามาใช้ในการผลิตเครื่องมือสื่อสารใหม่ ๆ ตอนไอโฟนและไอแพดออกมานั้น มันเปลี่ยนวิธีการสื่อสารอย่างสิ้นเชิง เราคงทราบมาเดี๋ยวนี้นี้ไม่ต้องไปที่คอมพิวเตอร์อีกแล้ว เมื่อก่อนถ้าผมจะถ่ายรูปตรงนี้ด้วยกล้อง ก็จะต้องเอากล้องไปดาวน์โหลดลงในคอมพิวเตอร์ เสร็จแล้วถ้าต้องการส่งให้ใครก็ต้องดึงเอาจาก file รูปนั้นใส่เป็น Attached File เข้า Email ไป เดี๋ยวนี้นี้ไม่ต้องเลย ผมถ่ายรูป ผม upload เลยทันทีด้วยมือถือสามารถเช็คอีเมล สามารถส่งอีเมล สามารถเข้าเว็บไซต์ทำทุกอย่างในมือถือได้ มันคือทุกสิ่งและทุกอย่าง ฉะนั้นเดี๋ยวนี้นี้คนพูดว่า ออกจากบ้านลิ้มกระเป๋าสตางค์ยืมเพื่อนได้แต่ถ้าลิ้มโทรศัพท์ต้องกลับไปเอา เพราะทุกอย่างมันอยู่ในนั้นหมด เวลาเข้าเฝ้าเดี๋ยวนี้นี้เป็นอย่างนี้ รูปไม่ต้องไปรอ L'Osservatore Romano สามารถถ่ายตอนนั้น อัปโหลดตอนนั้นได้เลย ไม่ต้องรอตอนบ่ายหรือวันรุ่งขึ้นเพื่อจะดูว่าเป็นอย่างไร เวลาที่เลือกตั้งพระสันตะปาปา 2005 เลือกพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ปี 2013 เลือกพระสันตะปาปาฟรานซิส ต่างกันมาก แต่ช่วงเวลาไม่กี่ปีนี่ต่างกันมาก โลกที่เรารู้จักเมื่อ 5 ปี 10 ปีที่แล้ว กับโลกปัจจุบันต่างกันอย่างสิ้นเชิง

อีกเรื่องที่เพิ่มเข้ามาคือเรื่องของศาสนา สังเกตว่ามีการใช้ศาสนามาบังหน้าเพื่อทำการรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ เท่านั้นไม่พอยังใช้ศาสนามาบังหน้าเพื่อทำร้ายศาสนาอื่น ๆ นี่เป็นสิ่งซึ่งเวลาเราจะประกาศข่าวดีเราต้องนึกว่ารู้ทั้ง 3 กลุ่มถูกกระทบจาก 7 ภาคส่วนนี้ทั้งหมด ที่จะทำให้งานการประกาศของเราไม่สิ้นไหลเท่าที่ควร เรื่องของศาสนาในเมืองไทยก็จะได้ยินเรื่องคาถาอาคมพวกนี้เยอะ สรุปก็คือ 7 ภาคส่วนนี้ เป็น 7 ภาคส่วนที่สำคัญที่เราต้องคำนึงถึงในการประกาศข่าวดี เป็น 7 ภาคส่วนที่ทำให้กลุ่มทั้ง 3 กลุ่มรวมทั้งพวกเราด้วยที่ได้รับผลกระทบ

ไม่มากก็น้อย ดังนั้น จึงต้องมาดูว่าเราควรจะต้องทำอะไร เมื่อวันศุกร์ที่แล้วมีข่าวจากทางวาติกัน คือสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ได้อนุมัติตามที่สมณกระทรวงว่าด้วยการแต่งตั้งนักบุญ เสนอให้สมเด็จพระสันตะปาปาบุญราศี จอห์น ปอลที่ 2 และบุญราศี จอห์นที่ 23 เป็นนักบุญ และพระสันตะปาปาก็อนุมัติ พิธีแต่งตั้งคงเป็นปลายปีนี้ ในขณะที่พระสันตะปาปาจอห์น ปอลที่ 2 ได้อนุมัติอัครรย์ที่ 2 พระสันตะปาปาจอห์นที่ 23 ไม่จำเป็นต้องรออัครรย์ ผมเดาเอาว่าเพราะสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์นที่ 23 มีสิ่งที่เป็นภารกิจที่ยิ่งใหญ่อยู่ 2 เรื่อง เรื่องที่ 1 คือการเรียกประชุมสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 พระสังฆราช 2,000 กว่าองค์ทั่วโลกไป เพื่อที่จะถกถึงเหตุการณ์ของโลกในสมัยนั้นเพื่อจะมองไกลออกไปในยุคอนาคต การประชุมสหประชาชาติ ยังไม่มีขนาดนั้น ถือว่าเป็นการประชุมที่สำคัญที่สุดของมนุษยชาติ

เท่านั้นยังไม่พอ พระสันตะปาปาจอห์นที่ 23 ยังออกสมณสาสน์ที่สำคัญมากคือ *Pacem in Terris* สันติสุขบนแผ่นดิน ตอนนั้นรัสเซียเอาขีปนาวุธมาตั้งที่คิวบา ตอนนั้นประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดีถูกลอบสังหาร โลกป่วนไปหมด เมื่อพระสันตะปาปาออก *Pacem in Terris* มา หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์ ซึ่งถือว่าเป็นหนังสือที่ทรงอิทธิพลที่มากที่สุดฉบับหนึ่งของอเมริกา ได้เอา *Pacem in Terris* ไปตีพิมพ์ทุกตัวอักษร เป็นครั้งแรกและครั้งเดียว เพราะถือว่าถือว่าไม่ใช่สมณสาสน์ที่เขียนถึงพระสังฆราช หรือนักบวชหรือคริสตชนเท่านั้น แต่เขียนถึงมนุษยชาติทุกคนผู้มีหัวใจดี เป็นสมณสาสน์ที่ดีมีคุณค่ามาก และปีนี้ครบรอบ 50 ปีพอดี ฉะนั้นคิดว่าการมองตรงนี้เป็นสิ่งที่มีคุณค่ามากเหลือเกินของพระสันตะปาปาจอห์นที่ 23 เมื่อวันศุกร์อีกเช่นกัน ได้มีการออกสมณสาสน์ฉบับแรกของพระสันตะปาปาฟรังซิส คือ *LUMEN FIDEI | The Light of Faith* คือแสงสว่างแห่งความเชื่อ พระสันตะปาปาฟรังซิสบอกว่า นี่เป็นสมณสาสน์ที่เขียนด้วย 4 มือ 2 มือ คือ ของพระสันตะปาปาเบเนดิกต์และอีก 2 มือก็คือของพระสันตะปาปาฟรังซิส ความยาว 82 หน้า และเรารู้เลยว่าบทไหนเป็นของพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ เพราะท่านเป็นนักวิชาการ คำที่ท่านใช้ วิธีการที่ท่านคิด บทที่ 1,2,3 เป็นการเขียนของพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ เพียงแต่ไม่จบท่านก็ลาออกจากตำแหน่ง และต่อมาที่พระสันตะปาปาฟรังซิส ซึ่งท่านเขียนบทหน้าและบทที่ 4 พระสันตะปาปาฟรังซิสไม่ใช่ นักวิชาการ แต่เป็นผู้อภิบาล และดังนั้นภาษาของท่านจึงเป็นภาษาที่อ่านง่าย เป็นวิธีการเขียนของท่าน สมณสาสน์นี้ลงนามโดยพระสันตะปาปาฟรังซิส และถือเป็นสมณสาสน์ของพระสันตะปาปาฟรังซิส พระองค์ท่านได้ลงพระนามในวันสมโภชนักบุญเปโตรและเปาโล ที่ผ่านมานี้ แต่เนื่องจากว่าต้องตีพิมพ์เป็นหลายภาษา นอกจากภาษาละตินซึ่งเป็นต้นฉบับ ก็ยังมีภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาสเปน ภาษาอิตาลี ภาษาเยอรมันและอื่นๆ ก็เพิ่งออกมาเมื่อวันศุกร์ที่ผ่านมานี้ ในสมณสาสน์ฉบับนี้มีบางตอนที่อยากจะได้มา ซึ่งเกี่ยวกับความเชื่อทั้งหมด ตรงนี้พูดถึงเรื่องของความเชื่อที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์หนึ่งในประวัติศาสตร์ และได้รับการถ่ายทอดต่อเรื่อยมาจากอีกคนสู่อีกคนหนึ่งจุดตั้งเทียนที่ได้รับจุดต่อจากเทียนเล่มหนึ่งไปสู่อีกเล่มหนึ่ง เพราะความเชื่อเปรียบเสมือนการต่อเทียน เราได้เทียนที่ได้จุดสว่างมาแล้วเรากำลังต่อเทียนนี้ไปให้กับคนอื่น ดังนั้น การถ่ายทอดความเชื่อเป็นอย่างเดียวกัน จะต้องต่อ

กันไป ความเชื่อไม่ใช่แสงสว่างที่จะขับไล่ความมืดไปทั้งหมด แต่เป็นตะเกียงที่จะช่วยเราก้าวเดินในยามกลางคืนและช่วยเหลือเราในการเดินทาง ดูเหมือนสองสิ่งนี้กำลังอธิบายว่าทำไมเราจึงเชื่อว่า The Life of Faith ในวัฒนธรรมสมัยใหม่เรามักจะคิดว่าสังฆกรรมก็คือเทคโนโลยี สังฆกรรมก็คือสิ่งเราทำได้สำเร็จในการสร้างและในการวัดด้วยความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สังฆกรรมก็คืออะไรก็ตามที่ใช้งานได้ดี คืออะไรก็ตามที่ทำให้ชีวิตมีความสุขสบายขึ้นซึ่งมันไม่ใช่ สิ่งเหล่านี้ก็อยู่ในการประชุมของ Synod Of Bishops

หลังจากที่พูดกันเรื่องของความเชื่อ ปีแห่งความเชื่อ คงจะเชื่อมโยงได้แล้วว่า ก่อนที่จะพูดเรื่องพันธกิจของนักบวชเพื่อการประกาศข่าวดีครั้งใหม่จะต้องเป็นอย่างไร ขอย้อนถึงพันธกิจของนักบวชในปีแห่งความเชื่อก่อน เพราะเรายังเห็นคุณค่าและความสำคัญของความเชื่อและเอาความเชื่อมาเชื่อมโยง ก่อนที่จะมองพันธกิจที่เกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ อยากให้มองเป็นพันธกิจของนักบวชที่เกี่ยวข้องกับตัวของเราซึ่งเป็นนักบวชและคณะของเรา ก่อนจากที่ได้ยินได้ฟังคุณค่าของความเชื่อที่เราพูดกันมาแล้ว คิดว่าน่าจะมีการมองเรื่องการฟื้นฟูความเชื่อ คำนี้ไม่ใช่คำใหม่ เป็นคำที่เห็นมาในแผนงานอภิบาล 10 ปี ค.ศ. 2000 ของพระศาสนจักรในประเทศไทย และปรากฏอีกในแผนอภิบาล 5 ปี ในฉบับปัจจุบัน เรากำลังหมายถึง การฟื้นฟูความเชื่อในลักษณะที่มีความเชื่ออย่างอุดม เพราะเป็นความเชื่ออย่างอุดมเท่านั้นที่พระสันตะปาปาเบเนดิกต์บอกว่าเรารับใช้พระเจ้าได้อย่างสุดหัวใจ จะทำอย่างไร เราคุ้นกับกระบวนการและวิธีการต่าง ๆ เพื่อที่จะมีประสบการณ์ความเชื่อ เพื่อที่จะมีชีวิตสนิทสัมพันธ์กับพระคริสตเจ้าอย่างลึกซึ้งเพื่อที่จะมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าอย่างแท้จริง อะไรคือตัวชีวิตว่าตอนนี้ความเชื่อมีแล้วอย่างอุดม ตัวชีวิตตัวหนึ่งที่สามารถนำมาเป็นตัวอย่างว่า นี่คือการเชื่ออย่างอุดม ถ้าถึงขั้นนี้เชื่อว่าจะถึงความเชื่ออย่างอุดม นั่นคือจดหมายจากนักบุญเปาโลถึงชาวกลาเทีย (2:20-21) เริ่มด้วยประโยคนี้ “ชีวิตที่ข้าพเจ้ากำลังดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตในความเชื่อถึงพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงรักข้าพเจ้าและทรงมอบพระองค์เพื่อข้าพเจ้า” ตรงนี้ไม่น่ามีปัญหา ความเชื่อนี้เรามีอยู่แล้วและเชื่อว่าสมาชิกทุกคนในคณะมีอยู่แล้ว ประโยคต่อไปเป็นประโยคที่ทำทนายมาก “ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่มิใช่ตัวข้าพเจ้าอีกต่อไป แต่เป็นพระคริสตเจ้าผู้ทรงดำรงชีวิตอยู่ในตัวข้าพเจ้า” เหมือนกับบอกว่า “ถ้าอยากจะรู้จักพระคริสตเจ้าดูมาที่ฉัน” ดังนั้น คำถามจึงออกมาว่า แล้วตอนนี้เราสามารถที่จะบอกได้หรือยังว่าถ้าจะรู้จักพระคริสตเจ้า ถ้าอยากดูพระคริสตเจ้า ดูมาที่ชีวิตของฉัน ตรงนี้น่าจะนำมาใช้ได้ ข้อ 21 บอกว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ทำให้พระองค์ต้องผิดหวัง” และนี่คือการรับใช้พระองค์

ใน Synod of Bishops พูดถึงการเชื่อมระหว่างความเชื่อกับการประกาศ คือความเชื่อกับชีวิต ขอเล่าเรื่องเหตุที่เกิดขึ้นที่วัดพระคูหาศักดิ์สิทธิ์ที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อ ค.ศ. 70 ถูกโรมันทำลายจนเหลือแต่กำแพงร้องไห้ ชาวมุสลิมเชื่อว่าจุดที่เป็นบริเวณกำแพงร้องไห้ เป็นจุดที่พระมุฮัมหมัดเสด็จไปสวรรค์ เขาก็สร้างสุเหร่าขึ้นมาและโดมสีทองกลายเป็นสัญลักษณ์ของ

นครเยรูซาเล็มในปัจจุบัน เราที่ไปส่วนใหญ่ก็มีโอกาสเดินมรดกศักดิ์สิทธิ์ มรดกศักดิ์สิทธิ์นี้เริ่มตั้งแต่ภาคที่ 1 เรื่อย ๆ ไป และเรารู้ว่าไม่มีความสงบ ไม่รู้ว่าสมัยพระเยซูเป็นแบบนี้หรือเปล่า ที่จงใจให้เดินผ่านให้คนเห็นเพื่อจะได้ไม่ทำแบบคน ๆ นี้อีก มรดกศักดิ์สิทธิ์นี้จะไปจบที่พระวิหารพระคูหาศักดิ์สิทธิ์ พระวิหารพระคูหาศักดิ์สิทธิ์เป็นวัดขนาดใหญ่ สร้างคร่อมจุดที่เป็นเนินเขากัลวาลิโอ คือ จุดที่พระเยซูเจ้าถูกตรึงกางเขนและจุดที่เป็นพระคูหาศักดิ์สิทธิ์มีทางเข้าทางเดียว เนื่องจากว่า วัดนี้จริง ๆ สร้างตั้งแต่สมัยจักรพรรดิคอนสแตนติน พระนางเฮเลนนำมารดาสร้าง ต่อมา ค.ศ. 600 มุสลิมเข้ามายึดและทำลาย ต่อมาสมัยสงครามครูเสดก็สร้างใหม่คือ 1000 ปีที่แล้ว และมุสลิมก็ยึดอีก ประมาณสัก 800 ปีที่แล้วมีการคืนให้แลกกันกับสุหระแห่งหนึ่งที่คอนสแตนติโนเปิล ซึ่งเป็นอิสตันบูลในปัจจุบัน เพื่อให้มุสลิมสามารถไปใช้สุหระที่นั่นได้ เมื่อมุสลิมต้องการคืนวัดนี้ให้กับทางคริสต์ โผล่เข้ามากันเยอะเลยนิกายต่าง ๆ แล้วจะให้ใครให้นิกายนี้นิกายนั้นก็ร้อง นิกายนั้นก็บอกว่าฉันควรจะมีส่วนตรงนี้ ในที่สุดก็ได้มีการสำรวจเหมือนกับสัมมะโนประชากร นิกายไหนในนครเยรูซาเล็มตอนนั้นเยอะสุดก็ได้เยอะไป ซึ่งเป็นกรีกออร์ทอดอกซ์ ซึ่งเป็นสีเทาๆ มีมากเป็นอันดับหนึ่งและได้ไป ทางแคทอลิกซึ่งเป็นจารีตลาตินได้เป็นที่สอง นอกนั้นก็ยังมีของอาเมเนียน และนิกายอื่น ๆ ได้เป็นส่วน ๆ ไป ที่น่าสนใจก็คือว่า ส่วนของฉันก็คือของฉันอยากกวาดอะไรก็เชิญ เอาไปทิ้งที่ไหนก็เชิญ แต่อย่ากวาดแล้วหลุดเข้ามาในตัวของฉัน ถึงเสานี้หยุดเสานี้ถ้าเลยเป็นเรื่องซึ่งทำให้มีเรื่องกันอยู่เรื่อย ๆ มีการวางบันไดไว้ถ้าใครหยิบก็มีปัญหาหายไปก็มีปัญหากัน จนกระทั่งพระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 ได้เสด็จเยือนแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์เจอกับพวกนี้และได้ทำการตกลงกันว่า ต่อไปนี้บันไดนี้อย่าขยับจนกว่าคริสตศาสนาทุกนิกายจะรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ตกลง ฉะนั้นไปก็ปีก็จะเห็นอยู่อย่างนั้น ยกเว้นมีการรวมกันแล้ว เมื่อ 4 ปีที่แล้วเกิดเรื่อง กรีกออร์ทอดอกซ์ซึ่งถือว่าเยอะที่สุดในพระวิหาร ทุกปีวันฉลองเท็ดทูนไม้กางเขนจะมีพิธีกรรมใหญ่มีการแห่ไม้กางเขนตั้งแต่ในวัดออกมานอกวัดปรากฏว่าปีนั้นไม่รู้เขานึกอย่างไร ขอแวะเข้าตรงบริเวณเนินเขากัลวาลิโอซึ่งเป็นพื้นที่ของอาร์เมเนียนจึงได้เกิดเรื่องกันขึ้นมากมาย มาไตร่ตรองกันสักนิด ชีวิตกับความเชื่อเป็นเรื่องเดียวกันหรือเปล่า หมายถึงว่า ความเชื่อนี้จะสะท้อนที่การเจริญชีวิตของเราหรือว่าแยกส่วนฆราวาสนั้นจะแยกส่วนที่ชัดมาก ตอนที่อยู่ที่วัดตั้งใจฟังทุกอย่างอย่างดี พอออกจากวัดก็เป็นอีกเรื่อง ทำอะไร อย่างไร แบบไหน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งไปเลย ดังนั้นกลับมาที่ประโยคที่สำคัญ "ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่มิใช่ตัวข้าพเจ้าอีกต่อไป แต่เป็นพระคริสตเจ้าผู้ทรงดำรงชีวิตอยู่ในตัวข้าพเจ้า" ทำได้หรือเปล่า มีตัวอย่างที่พอจะเห็นได้บ้างไหมว่าสิ่งนี้เป็นไปได้ ตัวอย่างที่ยกมาตอนนี้ก็เป็นเรื่องที่พูดกันเยอะเลย คือสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส เมื่อวันที่ 23 เดือนที่แล้ว เป็นวันที่ครบ 100 วันของสมณสมัยตั้งแต่ได้รับเลือกเป็นพระสันตะปาปา บรรดาผู้สื่อข่าวขอวิจารณ์คนที่เป็ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี เวลาที่เข้าอยู่ในตำแหน่ง 100 วันแรกมันจะบอกถึงวันข้างหน้าได้ดีมาก ฉะนั้นเขาก็วิเคราะห์พระสันตะปาปาองค์นี้กัน เริ่มตั้งแต่เมื่อได้รับตำแหน่งปรากฏพระองค์ที่พระบัญชาของพระวิหารนักบุญเปโตร เราได้ข่าวว่าทางฝ่ายพิธีการได้เตรียมรถพระที่นั่งให้พระองค์กลับไป Santa Martha ซึ่งเป็นที่พัก แต่ปรากฏว่าพระองค์ก็ขอขึ้นรถบัสที่เป็นรถรับ

พระคาร์ดินัลกลับไปที่พัก ทุกวันก็ขึ้นอย่างนี้ แต่ทำไมวันนี้เป็นพระสันตะปาปาแล้วขึ้นรถบัสไม่ได้ จะต้องไปขึ้นรถสำหรับตำแหน่งพระสันตะปาปา พระองค์ขออนุญาตที่จะไปขึ้นรถบัสแทนทั้งที่มีรถเบนซ์พระที่นั่ง ทำไมไม่ถึงนั่งรถบัสแทนรถเบนซ์ เพราะความรู้สึกว่ารถเบนซ์เป็นสัญลักษณ์แทนความหรูหรา ฟุ้งเฟ้อ ความจริงพระองค์ก็ใช้รถอีกคันที่พอ ๆ กับคันนี้ แต่มันไม่ใช่เบนซ์ พระองค์ใช้คันนี้ในวันรุ่งขึ้นเพื่อไปสวดขอแม่พระเป็นรทโพลีค ก็เป็นรถธรรมดา พระองค์ยังบอกว่าไม่จำเป็นต้องจัดหาที่จอดและคนเฝ้ารถเป็นพิเศษ ให้จอดพร้อม ๆ กับรถคันอื่น พระองค์ไปสวดที่ Santa Maria Maggiore เพื่อสวดขอแม่พระช่วยพระองค์ในการเป็นพระสันตะปาปา และเราก็ได้ข่าวพระองค์แวะไปที่พักจ่ายค่าที่พักของพระองค์และเอากระเป๋า มาด้วย

ในสถานที่พัก เวลาที่เลือกพระสันตะปาปาเขาจะจัดทุกห้องเหมือนกันหมด ซึ่งประกอบไปด้วยห้องรับแขก ห้องทำงาน ห้องนอน ห้องน้ำ ทุกห้องมีแค่นั้น พระองค์รู้สึกว่ามีทุกอย่างที่ต้องการแล้ว จึงไม่ขอไปพักในวังวาติกันซึ่งเป็นที่พักของพระสันตะปาปา และในห้องโถงเลี้ยงขวามือจะเจอห้องอาหาร และเป็นห้องที่นี้เองพระองค์รับประทานอาหารเป็นประจำพร้อม ๆ กับคนอื่น ไม่ได้มีห้องอาหารพิเศษแต่อย่างใด ที่ห้องโถงเดินไปสุดและไปเลี้ยงซ้ายจะเป็นวัดน้อยชื่อวัดพระจิตเจ้า ทุกเช้าพระองค์จะถวายมิสซาที่นั่น แล้วก็ไปโอกาสที่พระองค์จะให้พนักงานในวาติกันได้มีโอกาสมาร่วมถวายมิสซากับพระองค์ บทเทศน์ของพระองค์ถึงแม้จะเกี่ยวข้องกับพวกเขา แต่ก็มีคุณค่าและมีความหมายสำหรับคริสตชนทั่ว ๆ ไปด้วย ซึ่งมีคนเอามาตีพิมพ์สิ่งที่พระองค์ทำไม่ได้ทำสมัยเป็นพระสันตะปาปา แต่สมัยที่เป็นพระคาร์ดินัลที่อาร์เจนตินา พระองค์พยายามไม่ใช้รถยนต์ถ้าสามารถเดินทางด้วยรถเมล์ รถไฟ ท่านก็จะไป ใครอยากมากุญด้วยก็กุญใครไม่อยากกุญก็จะไม่บังคับ แต่ว่าต้องการที่จะเดินทางในลักษณะนี้อยู่เสมอ ไม่ใช่ว่าเป็นพระสันตะปาปาแล้วถึงจะมาทำ หลายคนกล่าวว่าตั้งแต่เป็นพระสงฆ์แล้วก็มักจะทำอาหารเอง คนขายหนังสือพิมพ์คนหนึ่งก็ไปส่งหนังสือพิมพ์ให้พระสันตะปาปาทุกเช้า หนังสือพิมพ์นี้จะม้วนและใช้หนังยางรัดเพื่อกันน้ำฝนไปส่งทุกเช้า เมื่อสิ้นเดือนเขาไปรับเงินค่าหนังสือพิมพ์สำหรับเดือนต่อไป แล้วพระคาร์ดินัลก็จะคืนหนังยาง 30 เส้นให้เพื่อเขาจะได้ไม่ต้องไปซื้อใหม่ ลักษณะของการเจริญชีวิตของพระองค์ นี่คือการเจริญชีวิตซึ่งถ้าอยากให้เห็นพระเยซูเจ้า ก็จะสามารถเห็นได้ในพระองค์ใช่หรือไม่ เมื่อวันพฤหัสบดีที่สิบสี่ที่เราได้ข่าวว่าพระองค์ไปทำพิธีล้างเท้าในเรือนจำของพวกเยาวชน และเราก็ได้ทราบข่าวว่า พระองค์ได้ล้างเท้า เช็ดเท้า แล้วก็จูบเท้าของเขา สนิทสุดา เอกชัย ซึ่งเป็นคอลัมนิสต์ของบางกอกโพสต์ บอกว่า ตอนแรกก็คิดว่าพระองค์ทำเป็นประชานิยมเพื่อให้เป็นข่าว แต่เมื่อได้สังเกตดี ๆ ไม่ใช่เลย พระองค์ทำออกมาจากใจจริง แล้วก็อยากให้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ได้พิจารณาในตัวเพราะเหตุในเรื่องนี้ และเราก็ทราบว่าครั้งแรกที่พระองค์ได้เชิญผู้หญิงให้มาเป็นสาวก และก็มีมุสลิมด้วย ผู้คนนี้เมื่อเห็นพระองค์ทำแบบนี้ เขาไม่เชื่อเลยว่าประมุขสูงสุดของคริสตศาสนาจะทำในลักษณะนี้ได้ แต่เป็นองค์พระเยซูเจ้าที่ทำให้กับบรรดาสาวกทั้งหลาย พระองค์ไม่ได้ทำเพราะเป็นพระสันตะปาปาแต่พระองค์ก็ทำแบบนี้ตั้งแต่เป็นพระคาร์ดินัลแล้ว

โดยสรุปที่เขาวีเคราะห้กันร้อยวันของพระสันตะปาปาฟรังซิส เป็นร้อยวันของชีวิตที่เป็นประจักษ์พยานพระวรสาร พระวรสารก็คือชีวิตและคำเทศน์สอนของพระเยซูเจ้า ซึ่งเต็มไปด้วยความรักความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อทุกคนที่มาสัมผัสพระองค์ และดังนั้นชีวิตที่เป็นประจักษ์พยานพระวรสารก็คือชีวิตที่เห็นความรักความเมตตาของพระเจ้านั่นเอง คำถามจึงมีอยู่ว่าแล้วทำได้อย่างไร ลักษณะอย่างนี้ เราจะไปสู่ขั้นตอนของชีวิตที่เป็นประจักษ์พยานพระวรสารแบบนี้ได้อย่างไร พระองค์ทำได้อย่างไร ไม่ทราบในห้องนี้มีเจ้าคณะของเยสุอิตมาหรือเปล่า เพราะพระองค์เป็นเยสุอิต พวกเยสุอิตจะอธิบายว่า พวกเยสุอิตทุกคนในชีวิตจะต้องผ่านสิ่งที่เรียกว่า Spiritual Exercises อย่างน้อย 2 ครั้ง ครั้งละ 30 วัน ใน 30 วันของ Spiritual Exercises ตรงนี้เชื่อว่าคงไม่ต่างกันมากกับคณะนักบวชทั้งหลายที่มีเรื่องพวกนี้ อยู่ ช่วงที่พระองค์ผ่านกระบวนการ Spiritual Exercises นี้คือช่วงที่พระองค์อนุญาตให้พระเยซูเข้ามาอยู่ในตัว จนกระทั่งในที่สุดสายตาที่มองไปที่ใครหรืออะไรก็ตามนี่คือสายตาของพระเยซูเจ้า ความคิดที่มีนี่คือความคิดของพระเยซูเจ้า คำพูดที่พูดนี่คือคำพูดของพระเยซูเจ้า นี่คือนะ Spiritual Exercises ที่นำไปสู่อย่างนี้ และเมื่อนำไปอย่างนี้ได้ ชีวิตของพระเยซูเจ้าที่อยู่ในตัวชีวิตของการเป็นประจักษ์พยานพระวรสารจึงเกิดขึ้น หลายคนอาจจะบอกว่า เป็นนักบวชก็พอจะทำได้ คนอื่นจะไหวหรือ ตัวอย่าง ราเชน กุมาร กับ รัศมี จันทรา เป็นครูคาทอลิก ทำงานเต็มเวลา วันหยุดสุดสัปดาห์เขาไปที่ใต้สะพานที่กรุงนิวเดลี ที่นั่นมีเด็กเร่ร่อนอยู่เยอะ เด็กพวกนี้ไม่ได้เรียน ครูสองท่านนี้ไม่ได้มีใครไปขอร้องและบอก เมื่อสายตาของเขามองด้วยสายตาของพระเยซูและเห็นลูกแกะซึ่งไม่มีใครดูแลเขาก็คงคิดแบบพระเยซูเจ้า ทำเท่าที่เขาทำได้ นั่นก็คือสอนเด็กพวกนี้ ดังนั้น บรรดาเด็กเหล่านี้จึงได้สัมผัสความรักและความเมตตาของพระเจ้าผ่านทางชีวิตที่เป็นประจักษ์พยานพระวรสาร ความเชื่อกับชีวิตจึงเชื่อมกัน ความเชื่ออย่างอุดมจึงปรากฏอยู่ในการเจริญชีวิต ฉะนั้นถามว่าเป็นไปได้ไหม จึงเป็นไปได้ และดังนั้นเวลาที่พูดถึงปีแห่งความเชื่อ ถ้าไม่พูดในเชิงของการที่มีจุดมุ่งหมายของการมีความเชื่ออย่างอุดม ปีแห่งความเชื่อจะเป็นแค่การเฉลิมฉลอง ไม่มีอะไรอื่น และพฤศจิกายน นี้ก็จะจบ แต่ถ้าปีแห่งความเชื่อเป็นปีที่เราแสวงหาใบหน้าของพระเยซูเจ้า เพื่อที่จะได้รู้จักใบหน้าของพระองค์ เพื่อที่จะให้สายตาของพระองค์คือสายตาของเรา ให้สายตาของพระองค์ผ่านทางสายตาของเรา ความคิดของพระองค์เข้ามาอยู่ในความคิดของเรา พูดของพระองค์คือคำพูดที่จะออกจากปากของเรา ถ้าอย่างนั้นปีแห่งความเชื่อมีความหมายมากเหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักบวช และตรงนี้กาลาเทียบทที่ 2:20-21 สามารถเกิดขึ้นแน่นอน

ทุกครั้งที่เราพูดถึงพันธกิจ ซึ่งพันธกิจที่สำคัญที่สุดสำหรับนักบวชได้พูดผ่านไปแล้วคือพันธกิจที่จะฟื้นฟูความเชื่อของตัวเองของคณะ สำหรับในส่วนของที่เกี่ยวข้องกับอื่น ถ้าเราเชื่อว่าพระจิตเจ้าทำงานในพระศาสนจักรตั้งแต่ยุคแรกๆ เรื่อยมาเราก็จะเชื่อว่าแผนงานอภิบาลพระศาสนจักรในประเทศไทย เป็นแผนงานของพระจิตเจ้าผ่านทางผู้แทนพระสงฆ์ นักบวชฆราวาสที่ช่วยกันคิดเรื่องพวกนี้ออกมา ซึ่งตอนนี้ครั้งทางพอดี เหลืออีกสองปีครึ่ง เป็นโอกาสที่เราจะมองในเชิงพันธกิจ แต่ละคณะมีพระพรพิเศษของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ๆ

แต่พอมาพูดถึงพันธกิจของพระศาสนจักร พันธกิจเป็นเรื่องของทุกคนที่ต้องช่วยกันทำ ไม่ว่าจะ เป็นสังฆราช พระสงฆ์ นักบวช หรือฆราวาส เป็นของทุกคน พันธกิจสำคัญที่สุดคือการประกาศข่าวดี เพราะนี่คือพันธกิจที่พระเยซูเจ้าให้ และการประกาศข่าวดีในบริบทสังคมไทย ซึ่งคริสตชน ถือเป็นชนกลุ่มน้อย คนต่างศาสนาถือเป็นคนส่วนมาก จึงต้องมีพันธกิจที่รองรับในบริบทของไทยเรา จึงมีการประกาศข่าวดีผ่าน 3 พันธกิจย่อยดังนี้ 1. การศึกษาอบรมแบบคาทอลิก 2. คริสตจักรสัมพันธ์และศาสนสัมพันธ์ 3. รักและรับใช้สังคมโลก ทั้ง 3 ตัวนี้สำหรับทุกคนจริงอยู่เรามีพระพรพิเศษของแต่ละคณะ ตรงนั้นเราต้องทำและบวกพันธกิจด้วย พันธกิจนี้ไม่ต้องคิดขึ้นมาเองพระศาสนจักรในประเทศไทยคิดให้แล้ว และถือว่าเป็นพันธกิจที่ทุกคนจะต้องทำ พระพรพิเศษของเราอาจจะเหมือนคณะอื่นหรือไม่ไม่เป็นไร แต่พันธกิจเป็นสิ่งที่เหมือนกันหมดทั้งพระศาสนจักร

ในวันเปิดปีแห่งความเชื่อพระสันตะปาปาได้กล่าวในบทเทศน์ของพระองค์ว่า “มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์จะได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าและคำเทศน์สอนของพระองค์” หมายถึงว่า ในการประกาศข่าวดีแบบใหม่นี้ Synod of Bishops ไม่ได้บอกเลยว่าจุดประสงค์เพื่อให้คนต่างศาสนากลับใจ ตรงนี้คนละเรื่อง แต่มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์จะได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าและคำเทศน์สอนของพระองค์ ในบริบทของประเทศไทยเราอาจจะเอาประโยคนี้นี้มาพูดใหม่ มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์จะได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับความรักความเมตตาของพระเจ้า ดังนั้น จากส่วนตรงนี้เราจะทำอย่างไรกับ 3 พันธกิจ พันธกิจแรกการศึกษาอบรม ในการศึกษาอบรมในโรงเรียนของเรา นักเรียน ครู ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ใช่คาทอลิก และดังนั้นเราจะประกาศพันธกิจข่าวดีผ่านทางการศึกษาอบรมอย่างไร แบบไหน ขณะนี้อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ร่วมกับสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย กำลังรณรงค์เกี่ยวกับเรื่องอัตลักษณ์การศึกษาคาทอลิกและไปในสังฆมณฑลอื่นๆ ด้วย ที่สำคัญก็คือ ได้จัดทำหลักสูตรจริยศึกษาขึ้นสำหรับนักเรียนป.1 จนถึง ม.6 จริยศึกษานี้จะสอนคุณค่าพระวรสาร สอนความรัก ความเมตตาของพระเจ้าให้กับนักเรียนทุกคน ทุกชั้น ทุกศาสนา และนี่คือการประกาศข่าวดีผ่านพันธกิจการศึกษาอบรมที่สวยงามมาก เราไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เด็กมาเป็นคาทอลิก แต่เขามีสิทธิ์จะได้ยินเรื่องราวของพระเยซูเจ้าและความรักของพระองค์

พันธกิจที่ 2 คริสตจักรสัมพันธ์และศาสนสัมพันธ์การเข้าสู่วัฒนธรรม ไม่ใช่ว่าทำโรงเรียนแล้วตรงนี้ทำไม่ได้ หรือไม่ต้องทำ หรือทำนิดหน่อย อย่าลืมนะเนื่องจากในโรงเรียนเรามีต่างศาสนาเยอะ เป็นเรื่องของศาสนสัมพันธ์มากๆ ตรงนี้พระสันตะปาปาฟรังซิส ได้กล่าวไว้ หัวใจสำคัญสำหรับคริสตจักรสัมพันธ์และศาสนสัมพันธ์ก็คือการเสวนา โดยต้องไม่ลืมนะว่าพันธกิจนี้เกี่ยวข้องอย่างสำคัญกับวัฒนธรรม การเสวนากันหมายถึงเราต้องเชื่อและยอมรับว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีสิ่งดี ๆ ที่จะพูด หมายถึงว่าเราจะต้องเปิดใจยอมรับฟังความคิดเห็นของเขา รับฟังข้อเสนอแนะของเขาโดยไม่ลั่นไหลไปสู่ Relativism หรืออะไรก็ได้ทั้งนั้น OK หมดทุกอย่าง แต่เราพร้อมที่จะรับฟังและเปิดใจ ในขณะที่เราให้เขาได้รู้จักความรักของพระเจ้าในเวลาเดียวกันเราก็เปิดใจให้กับวัฒนธรรมท้องถิ่น ในเอกสาร Lumen Fidei ได้กล่าวไว้ว่า ด้วยการเป็นหนึ่ง-

เดียวกับพี่น้องของเราความเชื่อไม่ได้ลดตัวเราให้เหลือขนาดเพียงจุกกอกในเครื่องยนต์ขนาดใหญ่ แต่ช่วยยกเราให้ขึ้นสู่ระดับสูงสุด สำหรับผู้ได้เปลี่ยนในวิถีทางนี้ก็จะได้เห็นหนทางใหม่ ความเชื่อจะกลายเป็นแสงสว่างที่แท้จริง ที่เชิญชวนเราให้เปลี่ยนแปลงใหม่โดยการเรียกของพระเจ้า

พันธกิจที่ 3 พันธกิจรักและรับใช้สังคมโลก สังคมปัจจุบันต้องการคนให้ไปช่วยเหลือดูแลค่อนข้างมาก พระสันตะปาปาฟรังซิสนั้นหัวใจของพระองค์ ตั้งแต่สมัยเป็นพระสงฆ์ พระสังฆราช พระคาร์ดินัล จะอยู่เรื่องของความยากไร้กับเรื่องของสังคมมาก เพราะพระองค์เห็นว่า เมื่อพระเจ้ามารับสภาพมนุษย์นั้นพระองค์เกิดอย่างยากไร้ เจริญชีวิตในครอบครัว ศักดิ์สิทธิ์ที่นาซาเร็ธอย่างยากไร้ พระองค์เทศน์สอนและประทับอยู่กับผู้ยากไร้ ช่วยเหลือผู้ยากไร้ และสิ้นพระชนม์อย่างผู้ยากไร้ ดังนั้นมิติของความยากไร้จึงเป็นมิติที่สำคัญมากสำหรับพระเจ้าที่ผ่านมายังเรา ที่จะต้องช่วยกันดูแลกันต่อไป วันพรุ่งนี้พระสันตะปาปาจะเสด็จออกนอกอิตาลีเป็นครั้งแรก ไปที่เกาะซิซิลี ที่เมืองลัมเปดูซา ที่นั่นจะมีคนจากทางแอฟริมากันเยอะมาก แบบเดียวกับที่พม่า ลาว เขมร และเรือที่เขาใช้บ่อยครั้งลัมแล้วตายหมด เหลือก็ไม่กี่คน พวก Migrant พวกนี้เขามาหาชีวิตที่ดีกว่าในอิตาลีมีเป็นหมื่นเป็นแสน และอยู่กันอย่างสภาพที่แทบไม่เป็นมนุษย์ และพระสันตะปาปาฟรังซิสซึ่งเป็นผู้ที่หัวใจอยู่กับความยากไร้นี้ จึงตัดสินใจไปที่นี้ เพื่อต้องการให้กำลังใจ ทำความเข้าใจเห็นใจต่อพวกเขา บรรดาผู้สื่อข่าวให้ความสังเกตว่าการเสด็จเยือนของพระสันตะปาปาในแต่ละครั้งจะมีเรื่องพวกนี้เป็นสำคัญ ถ้าเราไปบอกพระองค์ถึงเรื่องของพม่า ลาว พระองค์ท่านคงจะมากก็ได้ เมื่อเดือนที่แล้วการเข้าเฝ้าของประธานาธิบดี อูรุกวัย โคอเซส ปกติแล้วการเข้าเฝ้าประมุขทั้งสองมาเจอกัน ถ่ายรูปร่วมกัน เข้าไปห้องข้าง ๆ กรมพิธีการออกไปให้ทั้งสองได้คุยกัน มอบของที่ระลึก ปกติจะใช้เวลาไม่เกิน 10-15 นาที แต่ครั้งนี้ทั้งสองใช้เวลากว่า 30 นาที เหตุเพราะผู้นำทั้งสองมีสิ่งตรงกันคือ อยู่กับความยากไร้มีชีวิตแบบธรรมดา ไม่ใช่ร่ำรวย ไม่อยู่บ้านใหญ่โต มุ่งช่วยเหลือผู้ยากไร้ ดังนั้นเมื่อทั้งสองเห็นสังคมที่มีความยากไร้ที่ต้องการความช่วยเหลือ ทั้งสองจึงมีเรื่องคุยกันมากมาย เพราะทั้งสองให้ความสำคัญให้คุณค่ากับเรื่องนี้สูง และกลุ่มนี้ก็เป็นกลุ่มที่พระศาสนจักรในประเทศไทยได้จัดให้เป็นกลุ่มของสังคมที่จะต้องดูแลเป็นสำคัญ จาก Lumen Fidei แสงสว่างของความเชื่อไม่ได้ทำให้เราลืมความทุกข์ยาก ความยากไร้ต่างๆ ในโลก แต่จะช่วยให้เราได้มีส่วนช่วยเหลือในการสร้างประวัติศาสตร์ในความดีงามในความทุกข์ยากต่างๆ ให้แสงสว่างได้เกิดขึ้น

สุดท้าย พระศาสนจักรได้กล่าวว่าการประกาศข่าวดีครั้งใหม่ อย่าลืมสื่อและเทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการประกาศ เพราะว่าสื่อและเทคโนโลยีก็เป็นของขวัญของประทานจากพระเจ้าสำหรับเราด้วย อาจจะมีโทษอนันต์แต่ก็มีคุณมหันต์ พระสันตะปาปาองค์ที่แล้วพยายามผลักดันให้พระสงฆ์ นักบวช และทุกคนที่ทำงานประกาศใช้เครื่องสำหรับการประกาศการอภิบาล พระองค์พยายามหลีกเลี่ยงที่จะใช้ของประทานนี้ให้เกิดประโยชน์ พระสันตะปาปาฟรังซิส ซึ่งตอนนี้เริ่มใช้เครื่องมือนี้เหมือนกัน จะพยายามนำเรื่องพวกนี้มาใช้ประโยชน์เช่นกัน